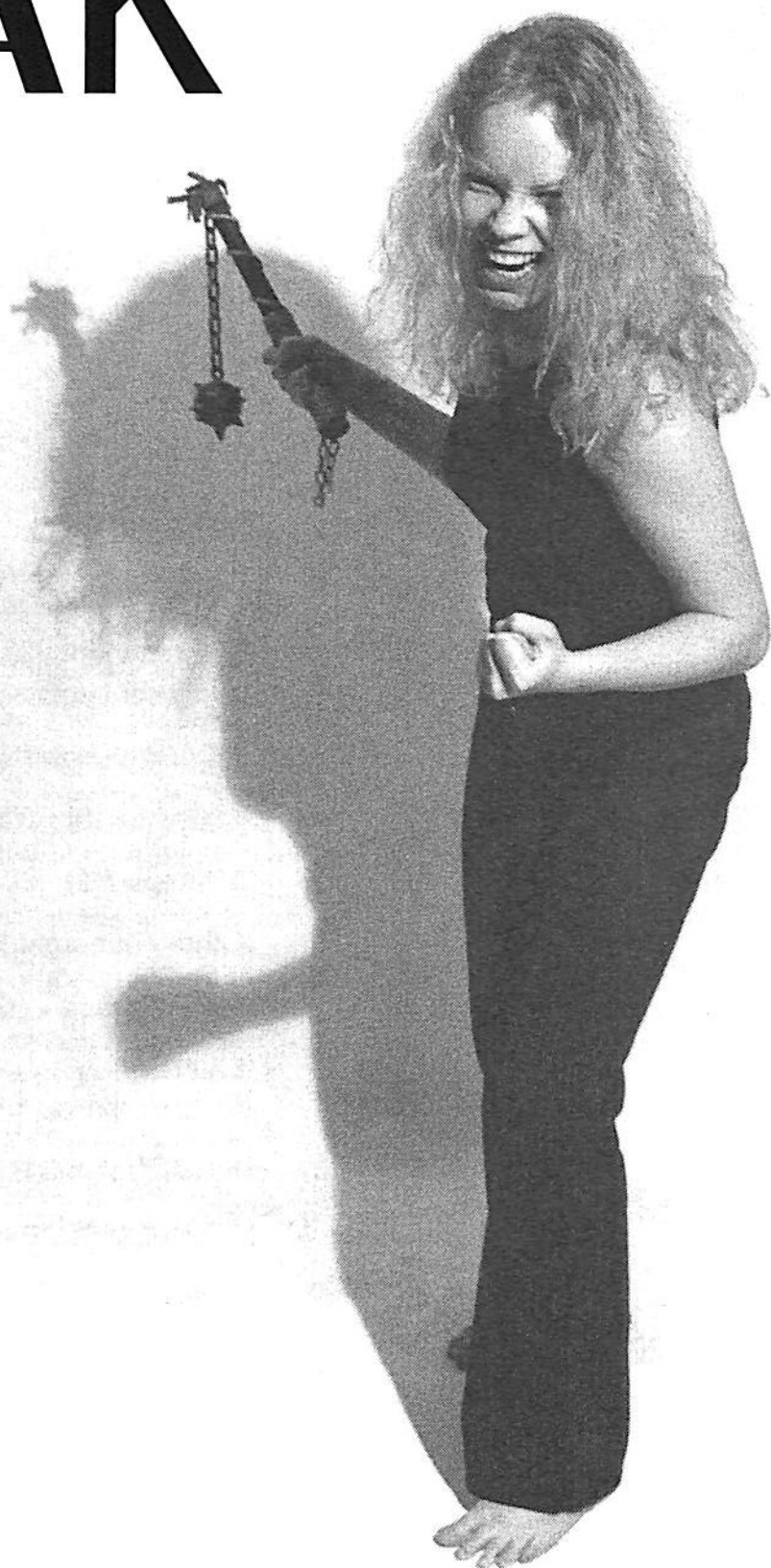

KÄK

1/2003

KÄK

Turun Yliopiston Savo-Karjalaisen
Osakunnan jäsenlehti
Perustettu 1930
ISSN 0786-0315

JULKAISIJA

Turun Yliopiston Savo-Karjalainen
Osakunta ry.
Rehtorinpellonkatu 4-6 B
20500 Turku
Puh. 02-232 8391
e-mail: sko@utu.fi
WWW: <http://org.utu.fi/byala/sko>

TOIMITUS

Päätoimittaja
Timo Raunio

Toimittajat
Henna Nykänen
Riikka Peltonen
Matleena Pesonen
Jyrki Roine
Idastiina Räsänen
Samuli Seppänen
Liisa Sivonen

Art. Director
Timo Raunio

Painosmäärä 200 kpl
Painopaikka
Digipaino, Turun yliopisto

Si- sä- lys

3 Pääkirjoitus

4 Inspektori Kaisa Häkkinen – Kymenlaakson lahja SKO:lle

7 Kuraattorin höpinöitä

8 Esittelyssä SKO:n hallitus

12 SKO-Open 2003

14 Osakunnassa uutena jäsenenä

16 Oodi Alaselle

18 Joensuu – Miehet kertovat

20 Lääkäritähtihoitaja Riikka

22 Nähtyä, kuultua, haistettua & maistettua

24 Jomppa ja Malle

Pää- kirjoitus

Käk lepattaen lentelee jälleen osakuntalaisten iloksi. Oikeastaan sen piti lennellä jo keväällä vuosijuhlien aikoihin, mutta erinäisten viivästysten takia ilmestyminen siirtyi loppukesälle. Noh, onpahan nyt sitten tuore lehti valmiina heti syyskauden alkajaisiksi, joten hallituksen ei tarvitse kiireidensä keskellä ainakaan lehdentekoasioita ruveta ensimmäisten kysymysten joukossa murehtimaan.

Kuten moni varmasti on jo huomannutkin, lehden ulkoiseen olemukseen on tehty muutoksia. Vuodesta 1983 lähtien noudatettu A5-koko ei enää oikein vastannut nykyajan vaatimuksia, ja sai täten tehdä tilaa tälle isommalle B5-koolle. Pitäisikö sitä ajan hengen mukaisesti kutsua vaikkapa eurokooksi?

Aikoinaan tuohon A5-kokoon siirryttiin kuulemma lähinnä painokustannusten pienentämiseksi. Vaikkei osakunnan talous nykyisinkään anna kovin suuriin hurraa-huutoihin aihetta, niin toivottavasti se kuitenkin sallii edustuskelpoisen lehden tekemisen. Vai onkohan jo seuraavassa kevätkokouksessa odotettavissa ankara nuhdesaama tilintarkastajilta?

Kokoa tärkeämpi seikka on tietysti sisältö. Toivottavasti tämäkin numero pystyy välittämään lukijoilleen mahdollisimman hyvän kuvan osakuntamme nykyisestä menosta ja meiningistä – ainakin jotain sellaista on kirjoittajakunta tavoitellut. Kaikkein parhaan kuvan osakunnankin toiminnasta saa tietysti käymällä itse paikalla tutustumassa; omakohtaista kokemustahan ei yleensä mikään voita.

Timo Raunio

Inspehtori KAISA HÄKKINEN

— Kymenlaakson
lahja SKO:lle

Syksyllä 2002 oli osakunnan hallituksella vaikeahko pala purtavana. Kuusi vuotta kalakukkoveistä heiluttanut professori Kari Immonen oli ilmoittanut jättävänsä tehtävänsä ja uusi inspehtori tuli löytää vuoden vaihteeseen mennessä.

TEKSTI: MATLEENA PESONEN
KUVAT: TIMO RAUNIO

Toimin tuolloin osakunnan I kuraattorina ja vastuu painoi: selasin yliopiston kaikkien eri laitosten kotisivut läpi saadakseni selville, ketä potentiaalisia vaihtoehtoja meillä olisi. Osakunnan inspehtorinhan tulee kuulua yliopiston professorikuntaan ja lisäksi hänellä olisi hyvä olla siteitä Itä-Suomeen. Monetkaan professorit

Vuoden alussa järjestetyssä inspektorinvaihdostilaisuudessa entinen kuraattori Matleena Pesonen ja nykyinen kuraattori Jyrki Roine antoivat uudelle inspektorille tervetuliaislahjaksi SKO:n historiateoksen.

eivät julkaise elämäkertansa internetissä, joten myös puskaradio oli ahkerassa käytössä. Huomioni kiinnittyi jo varhaisessa vaiheessa suomen kielen professori Kaisa Häkkiseen, jonka ansiokkaan *Kielitieteen perusteet* -teoksen olin lukenut taannoin pyrkiessäni kielilinjalle yliopistoon. Kaikki tosi kielitieteilijät ihailevat Kaisaa. Sitä paitsi nen-päätteinen sukunimi viittasi mielestäni Itä-Suomeen. Asiasta osakunnassa jutustellessamme paljastui, että Kaisa olikin osakunta-aktiivi Riikan hyvä tuttava ja – aivan oikein – alkujaan kymenlaaksolainen!

Ei epäilystäkään: Hän oli Se Oikea. Mutta suostuisiko hän? Lähestyimme Kaisaa kirjeitse ja lupasin tuossa kirjeessä itse tiedustella noin viikon kuluttua hänen vastaustaan. Määräpäivän koittaessa istuimme joukolla pyöreän pöydän ympärillä ja minä pyöritin numeron hikiä käsin. Yleisö kuunteli mykkänä, kun änkytin ilonilmauksia luuriin. Kaisa oli suostunut. Osakunnan historian ensimmäinen naisinspehtori oli totta.

Seuraavassa uuden upean inspektorimme haastattelu:

1. Mistä olet kotoisin?

Olen kotoisin Kouvolasta, joka oli kauppala siihen aikaan kun synnyin. Asuin Kouvolassa siihen asti kunnes muutin Helsinkiin opiskelemaan vuonna 1969.

2. Puhutko murretta?

Kouvolassa ei ole varsinaisesti omaa murretta, sillä se sijaitsee murrealueiden rajakohdassa, ja kun se on perustettukin rautateiden risteysasemaksi, siellä on aina ollut väkeä monelta taholta. Toisaalta Kouvolassa puhuttu murteiden ja yleiskielen sekoitus poikkeaa kyllä selvästi kirjakiielestä ja esim. Turun puhekielestä, eikä se ole minultakaan unohtunut, vaikka olenkin asunut jo suurimman osan elämästäni muualla.

3. Mitkä perinneruuat ja -juomat maistuvat Sinulle?

Lemin särä ja lähdevesi ovat parhaasta pääs-

tä. Muiden kirkkaiden perinnejuomien tason on havaittu vaihtelevan niin suuresti, että yleistä vastausta on niiden osalta mahdotonta antaa.

4. Kerro omasta opiskelutaustastasi!

Opiskelin Helsingin yliopistossa pääaineena ni suomalais-ugrilainen kielentutkimus. Muita aineita olivat fonetiikka, yleinen kielitiede, kotimainen kirjallisuus, kansanrunoudentutkimus, Rooman kirjallisuus ja tilastotiede. Kahdesta viimeksi mainitusta jouduin kuitenkin ajanpuutteen takia luopumaan toisena opiskeluvuonna. Valmistuin maisteriksi 1973 ja jatkoin opintoja Turun yliopistossa, jonne olin jo syksyllä 1972 siirtynyt suomalais-ugrilaisen kielentutkimuksen assistentiksi. Valmistuin lisensiaatiksi 1977 ja väittelin tohtoriksi 1984.

5. Millaisia harrastuksia Sinulla oli opiskeluaikana?

Omile harrastuksille ei juuri ollut aikaa opintojen ohessa. Menin naimisiin heti ensimmäisenä opiskeluvuonna, sillä siihen aikaa pidettiin sopimattomana asua yhdessä avoparina edes pitkäaikaisen poikaystävän kanssa. Valtiotieteitä opiskeleva ja mm. Kannunvalajissa innokkaasti toimiva mies piti sitten huolen siitä, ettemme päässeet aivan vieraantumaan opiskelijaelämästä. Tosin osakuntatoiminta oli siihen aikaan hyvin hiljaista. Pari kertaa kävimme tutkimassa, olisiko Kymenlaakso-laisessa osakunnassa havaittavissa joitakin elonmerkkejä, mutta kun ei ollut, luovuimme toivosta. Meillä oli oma pikkuruinen yksiö, mikä oli valtavaa ylellisyyttä sen ajan opiskelijoille, ja kotimme oli varsin suosittu kylä- ja kokouspaikka.

6. Millä tavalla pyrit vaalimaan omia sukuperinteitäsi ja kotiseutuasi?

Suuri osa sukulaisista asuu edelleen Kouvolassa tai sen lähiympäristössä, ja pidämme tiiviisti yhteyttä. Kaikki juhannukset vietetään Luumäen Kivijärven maisemissa, ja useimmat merkkipäivät juhliitaan suurehkossa sukulaisjoukossa. Viimeisin kotiseutuhenkinen kulttuuriteko on Salpausselän harjumaismaa esittävän taulun osto.

7. Nykyisin opiskelijoita yllytetään kansainvälistymään. Olemmeko vaarassa unohtaa omat juuremme?

Kansainvälistyminen ei itsestään selvästi ole uhka suomalaisuudelle ja omien juurten muis-

tamiselle, pikemminkin päinvastoin. Tärkeitäkään asioita ei aina huomaa silloin, kun ne ovat itsestään selviä eikä vaihtoehtoja ole. Suomalaisuus korostuu kansainvälisyyden luomaa taustaa vasten, eikä näitä asioita tarvitse panna arvojärjestykseen. On hyvä olla suomalainen, joka pärjää myös ulkomailla.

8. Mikä yliopistomaailmaan liittyvä asia Sinua askarruttaa juuri nyt?

Rahapulassa, kovassa työpaineessa ja jatkuvassa muutosten vyöryssä katoaa työn ilo ja halu tehdä työ mahdollisimman hyvin. Kuka tällaista jaksaa ja haluaa vuosikymmeniä?

9. Bonuskysymys: Kerro jokin muisto lapsuusaikasi Kymenlaaksosta.

Kun olin vielä alle kansakouluikäinen, vietimme kesät vaarin omistamalla mökillä Käyrälammen rannalla muutaman kilometrin päässä Kouvolasta. Isäni oli opettaja, joten mökille muutettiin joka kevät koulujen päätyttyä oikein kuorma-autolla, ja mukana vietiin astioita, vaatteita ja huonekalujakin, joita ei nuorella lapsiperheellä siihen aikaan ollut varaa hankkia monin kappalein. Kesähuveihin kuului uistelu Käyrälammella, ja varsinkin haukia tuli runsaasti. Isä veti uistinta soutaen, minä ja vuotta nuorempi siskoni olimme kyydissä yleisönä. Kerran, oikein kuumana ja kauniina kesäpäivänä, isäni sai hirmuisen suuren hauen. Pitkän väsytyksen jälkeen se saatiin onnellisesti veneeseen, mutta siellä se pääsi irti uistimesta ja alkoi hurjasti pomppia veneen pohjalla. Yhtäkkiä huomasin, että vasen jalkani oli aivan vressä. Hauki oli iskenyt siihen hampaansa, ja verta valui valtoimenaan veneen pohjalle. Isä pelästyi ja souti lähimpään rantaan. Siellä oli karjalaisten maja, Karjalasta tulleen siirtoväen pystyttämä kesämökki, jossa olikin runsaasti väkeä paikalla. Ikinä en ole kuullut sellaista polotusta ja posmitusta, joka syntyi, kun pääsimme rantaan ja ihmiset huomasivat, mitä oli tapahtunut. Miehet keskittyivät kalaan, naiset hyökkäsivät joukolla siunailemaan ja auttamaan minua, jalka nostettiin ylös, verenvuoto saatiin nopeasti loppumaan ja haava sidotuksi. Rauhallisin mielin päästiin sitten soutamaan kotiin, kala valokuvattiin, mitattiin (yksi metri) ja punnittiin (runsaat viisi kiloa) ja syötiin hyvällä halulla. Pitkä arpi jäi muistoksi ja todisteeksi siitä, että tämä EI ole kalajuttu vaan totista totta.

KURAATTORIN HÖPINÖITÄ

Tätä kirjoitettaessa osakuntatoiminta alkaa vähitellen siirtyä kesälaitumille. Takana on varsin vilkas kevät osakunnassa. Paljon on ehtinyt tapahtua. Tässä yhteydessä voidaan keskittyä vain muutamaan asiaan.

Vuoden alussa osakunnassamme vaihtui inspehtori. Pitkäaikainen inspi, professori Kari Immonen, halusi siirtyä sivuun ja inspehtoriksi kutsuttiin suomen kielen professori Kaisa Häkkinen. Hän ottikin tehtävän mielellään vastaan. Häkkinen on osakuntamme historiassa ensimmäinen naispuolinen inspehtori. Inspehtorin vaihdoksesta enemmän toisaalla tässä lehdessä.

Keväällä osakuntaan perustettiin jazz-kerho, joka on pitänyt ensimmäiset kokoontumisensa. Kerho on herättänyt mielenkiintoa alan ihmisten keskuudessa. Uutta on myös kyykkäliiga, joka pyörähti käyntiin keväällä. Mukana on ollut mukava määrä joukkueita. Syksyllä liiga jatkuu uusilla peleillä.

Osakunta on poikkitieteellinen yhteisö, jossa on oiva tilaisuus tutustua uusiin ihmisiin. Osakunnan toiminta muotoutuu paljolti sellaiseksi kuin jäsenet haluavat. Kaikki palaute ja ideat ovat tervetulleita. Osakunnan hallitus toimii jäsenistön parhaaksi. Osallistumalla on mahdollisuus vaikuttaa siihen, mitä osakunnassa tapahtuu. Tuletha sieki!

Jyrki Roine

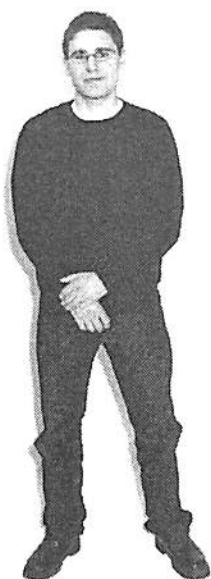
I kuraattori

Esittelyssä SKO:n Hallitus

Perinteiseen tapaan Käk esittelee osakunnan uuden hallituksen. Jokaiselle hallituslaiselle on esitetty joukko asiallisia ja asiattomia kysymyksiä, ja itse kunkin antamista vastauksista toivon mukaan selviää mikä hän on miehiään tai naisiaan.

KYSYMYKSET:

1. Kerro kuka olet, mistä olet kotoisin ja mitä opiskelet
2. Mitä puuhaillet osakunnassa?
3. Mitä saat osakuntatoiminnasta? (hehee)
4. Lempiasentosi?
5. Mitä mieltä olet kastemadoista?
6. Oletko koskaan kokenut tarvetta olla toista sukupuolta kuin olet, ja jos, niin miksi?
7. Missä näet itsesi 20 vuoden kuluttua?
8. Oletko illan- vai aamunvirkku? Hyvä valvomaan?
9. Mikä on rohkein tekosi?

1. Nimeni on Jyrki Roine. Olen viettänyt elämäni ensimmäiset 20 vuotta Etelä-Karjalassa, Lappeenrannassa. Luen oikeustiedettä Turun yliopistossa.
2. Toimin tällä hetkellä osakunnan I kuraattorina l. puheenjohtajana.
3. Osakunnassa olen tutustunut moniin mukaviin ihmisiin. Täällä olen tavannut tyttöystäväni Riikan. Osakunnan juhlista ja muista tapahtumista on jäänyt monia lämpimiä muistoja. Osakunnasta saa energiaa!
4. Useampia. Tässä yhteydessä mainittakoon löhöily mummon kiikkustuolissa.
5. Hyödyllisiä otuksia. Pahanmakuisia. Sopivat mainiosti ongen koukkuun mahdollistaen hyvän kalan saaliin. Etenkin Länsi-Suomen paksut madot ovat omaa luokkaansa Saimaan kalavesillä.
6. Kieltämättä olen joskus leikitellyt ajatuksella, miltä tuntuisi olla nainen. Tulin kuitenkin siihen tulokseen, että on sittenkin hyvä olla mies.
7. Vietän luultavasti suhteellisen vaatimatonta perhe-elämää omakotitalossa pienen välimatkan päässä kaupungista. Toivon mukaan saan nauttia terveydestä. Työskentelen virkamiehenä. Toteutan pitkäaikaisen unelmani juoksemalla maratonin.
8. Illanvirkku. Valvominen on kivaa.
9. Ei kai sitä tässä voi julkistaa...

1. Liisa Sivonen. Kotoisin Möhköstä (Ilomantsi). Opiskelen italian ja englannin kääntämistä ja tulkkausta.
2. Olen II kuraattori. Silloin tällöin tuuraan I kuraattoria kokousten pidossa, mutta enimmäkseen pyrin osallistumaan aktiivisesti kaikkeen toimintaamme I kuraattorin aisaparina.
3. Olen saanut kavereita sellaisista tiedekunnista, joita en harrasta muuten ollenkaan. Olen oppinut järjestötoiminnan peruseriaatteita ja sitä kautta tutustunut myös TYY:n toimintaa paremmin. Lisäksi saan peli-iltojen jälkivaikutuksena naurusta kipeät vatsalihakset!
4. Lasten nukkuma-asento.
5. Pienenä ollessani ne pelottivat minua ilmestyessään sankoin joukoin maan pinnalle sateen jälkeen. Nyt pidän kastematoja äärimmäisen tärkeinä mul-lankuohkeuttajina.
6. Enpä oikeastaan.
7. En osaa suunnitella elämääni noin pitkälle.
8. Tällä hetkellä olen aamunvirkku, sillä piinallisen valoisat kevätaamut eivät anna nukkua pitkään. Pystyn valvomaan pitkään vain jonkin erityisen hyvän syyn sitä vaatiessa.
9. Liityin SKO:hon keväällä 2001.

1. Samuli Seppänen, kotoisin Helsingistä ja opiskelen arkeologiaa.
2. Ööö... vaikka mitä. Virallisia titteleitä on kolme, eli sisäasiainsihtööri, webbivastaava ja kyykkämestari. Olen myös (puoli)virallinen ATK-tuki-henkilö.
3. Ainakin niin paljon tekemistä joka tuntuu kasaantuvan aina kaiken muun tekemisen kanssa päällekkäin :). Noh, useimmiten osakuntatoiminta on kuitenkin ihan hauskaa.
4. Makuulla ihan miten päin vaan. Etenkin jos pitäisi mennä osakunnan kokoukseen viidentoista minuutin päästä.
5. Hauskoja pikku lieroja. En kuitenkaan koskaan ole uskaltanut maistaa.
6. Jep, silloin kun todettiin että olen ainoa sopiva henkilö pitämään puheen naiselle osakunnan vuosijuhlissa.
7. Pienehköllä maatilalla Italiassa viljelemässä oliiveja ja viiniköynnöstä kuten muinaiset roomalaiset.
8. Aamupökkyrässä olen hyvä järkeistämään mm. sen miksen menisi tenttiin... "sehän nyt on vain yhden opintoviikon tentti, ja kun ilta venyi aamu-kuuteen niin kai mulla on oikeus nukkuakin..."
9. Hyvin vaikea sanoa, Turkuun muuttaminen? No ei vaineskaan, Turku on mukava kaupunki.

1. Jaana Miettinen, kotoisin Varpaisjärveltä, Pohjois-Savosta. Opiskelen oikeustieteellisessä kolmatta vuotta.
2. Olen ulkoasiainsihteerin, mutta puuhailen mitä milloinkin huvittaa...
3. Hyviä muistoja.
4. Viihdyn monissa erilaisissa asennoissa, vaihtelu virkistää.
5. Ongen koulussa ne ovat ihan ok.
6. En ole.
7. Neuvottelemassa erittäin rikkaan päämieheni kanssa erittäin suuresta asianajopalkkiostani.
8. Illanvirkku, hyvä valvomaan hyvässä seurassa.
9. En ole rohkea.

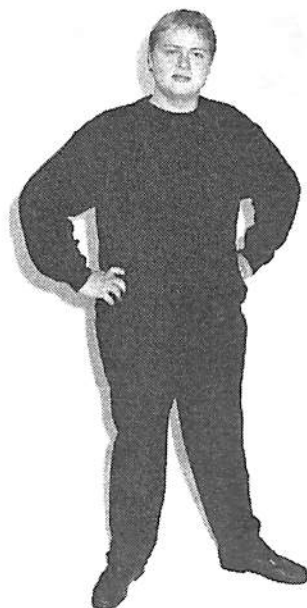

1. Timo Ohvo, Imatralta, opiskelen oikeustiedettä.
2. Osakunnassa olen taloudenhoitaja, eli huolehdin kirjanpidosta ja tilinpäätöksestä. Muuten hengailen päivystyksissä ja illanvietoissakin tulee käytyä. Osakunta on myös mainio asuinpaikka, jos ei jaksa mennä kotiin.
3. Kavereita ja paikan, jossa lepuuttaa opiskelun kiristämiä hermoja.
4. Köyhänä olen saanut tottua olemaan kyykyssä. Kai se on kivoin asento.
5. Ihan mainioita veijareita, etenkin uppokeitettynä ja voimakkaassa suolassa suorastaan herkullisia.
6. En ole kokenut tarvetta olla nainen. Kyllä mies on sentään luomakunnan helmi.
7. Asun harmaassa lähiössä, olen töissä harmaassa toimistossa. Ulkona on harmaata, minulla on harmaat vaatteet. Vaimolla punaiset hiukset.
8. Usein sitä on niin sekaisin, ettei edes tiedä, onko ilta vai aamu. Nukun kyllä aina, kun ei ole pakko olla hereillä.
9. Keväällä '94 sanoin moi koulun näteimmälle tytölle. Hikoilutti ja polviin sattui. Se ei vastannut.

1. Olen Maija Kajanto, kotoisin Hämeenlinnasta ja opiskelen Turussa kotimaista kirjallisuutta.
2. Titteli taitaa olla pääsihteerin. Enimmäkseen osakunnalla olen löysin rantein...
3. Teetä hyvässä seurassa.
4. Voimistelurenkaissa pää alaspäin roikkuen.
5. Jumalalla mahtoi olla huumorintaju hukassa sinä päivänä kuin ne luotiin – tai sitten hänellä oli sitä ihan liikaa...
6. Minulle on kerrottu usein että olen macho, joten oletettavasti sukupuoleni kohdalla on tullut pieni hasardi. Asia ei kiusaa minua, muita kylläkin...
7. Latinalaisessa Amerikassa rinkka selässä reissaamassa.
8. Illanvirkku, jaksan tarvittaessa hillua pikkutunneille ja niiden yli.
9. Reissasin viisi viikkoa yksin sektorilla Singapore–Malesia–Thaimaa.

1. Marko Korhonen. Kotoisin Suomen kauneimmasta kunnasta Tervosta, joka sijaitsee 60 km Kuopiosta länteen. Opiskelen yliopistolla turkulaista tunkiotiedettä (arkeologiaa) ja historiaa.
2. Toimin kuluvan vuoden ajan osakunnan isäntänä.
3. Poikkitieteellisen ystäväpiirin ja hyvää mieltä sekä isännän pestin tuomat velvollisuudet.
4. Vaihteleva, mutta osakunnan sohvalta löytää aina parhaat asennot.
5. Hyödyllisiä ekosysteemille.
6. Paremman puoliskon rynnäyttä sovituskoppiin, tuli raavaallekin miehelle hiukan turvaton olo naistenvaatteiden alennusmyynnissä...
7. Jaa-a. Kivahan se olisi viettää osakunnan seniorijuhlia seniorina. Muuten saa elämä kuljettaa omia polkujaan.
8. Jos vain on mahdollista, niin nukun mahdollisimman myöhään. Tarpeen vaatiessa (eli osakunnan juhlissa) valvon vaikka yön yli.
9. Toivon, että elämän rohkein teko on vasta edessä. Vuoret on tehty ylitettäväksi.

1. Henna Nykänen, kotipaikka Savonlinna – turkulaiseks en ruppee! Opiskelen pääasiassa ranskan ja italian kääntämistä, siinä sivussa myös Loppumaton lista muuta hassua.
2. Hoidan tiedotussihteerin virkaa jo ties kuinka monetta vuotta. Varmaan olen siis se rivijäsenille näkyvin ja kuuluvuin henkilö hallituksesta viikottaisten infosähköpostieni myötä!
3. Iloa ja sisältöä elämään! Monta hyvää kaveria on tullut, paljon hyviä muistoja, hassuja sattumia, itkua ja hammastenkiristystäkin – lyhykäisyydessään elämän koko kirjo.
4. Utthita trikonasana
5. Varsin hyödyllisiä, jos menee ongelle. Varsin inhottavia, kun nousevat sateella asfaltille ja niitä pitää väistellä pyörällä.
6. Olen silloin, kun minua on halventavasti tytöteltty. Kun esimerkiksi olin osallisena autokolarissa (päälleni ajettiin).
7. En pysty näkemään kuin noin vuoden päähän. Silloin toivottavasti valmistun, jonka jälkeinen aika on vielä sumuista näkymää kristallipallossa...
8. Satunnaisesti kumpaakin, mutta usein koko päivän torkku. Huono valvomaan, yleensä silmä luppasee porukassa ensimmäisenä.
9. Se kun eräällä Pariisin metroasemalla hyppäsin alas raiteelle noutamaan sinne pudonnutta metrokorttiani. Raiteilla seisoessani huomasin, että laiturilla ylettyi kaulani korkeudelle, minulla oli jalassa tosi tiukat farkut, olin yksin liikkeellä, eikä paikalla ollut paljoakaan ihmisiä... Kuin ihmeen kaupalla sain kammettua itseni ylös laiturille. Jälkeen päin vapisin ainakin tunnin verran ja mietin: "Jos vain seuraava metro olisi ehtinyt tulla..." Kyse oli kyllä lähinnä hullunrohkeudesta.

SKO-Open 2003

TEKSTI: LIISA SIVONEN

KUVA: TIMO RAUNIO

Helmikuun toisena lauantaina kisattiin taas kyykkämestaruudesta Educariumin lumipeitteisellä urheilukentällä. Sääolosuhteet olivat järjestäjien iloksi huomattavasti paremmat edelliseen vuoteen verrattuna, jolloin koko päivän jatkunut lumi-räntäsade kasteli pelaajat ja piilotti kenttien rajat useiden senttimetrien syvyyteen. Tällä kertaa pakkasta oli alle kymmenen astetta, eikä taivaalta sadellut pahemmin mitään – ellei oteta huomioon harhateille lentäneitä karttuja.

Voitonnälkäisiä joukkueita oli mukana peräti kaksitoista. Mukana oli sekä vanhoja tekijöitä että aivan noviiseja, joten ennen aloittamista luotiin lyhyt katsaus pelin kulkuun. Siinä pelaajille painotettiin, että tärkeintä on voittaa ja mieluummin vielä reilulla erolla häviäjään. Kyykkäerotusten ja voittopisteiden mystisillä laskukaavoilla heidän keskittymistään ei kuitenkaan turhaan sekoitettu.

Joukkueet jaettiin kolmeen lohkoon, ja pelit pelattiin nopealla kaavalla, sillä vähäisestä pakkasesta huolimatta kylmä kangisti nopeasti. Tämä varsinkin, jos seuraavaa ottelua joutui odottamaan kahden pelin verran. SKO:n toimistolla oli tietenkin kuumaa mehua ja keksejä tarjolla, mutta kaikki eivät sinne asti lähteneet lämmittelemään. Ehkä he pelkäsivät tuiki tärkeän pelienergiansa hupenevan YO-talojen ja

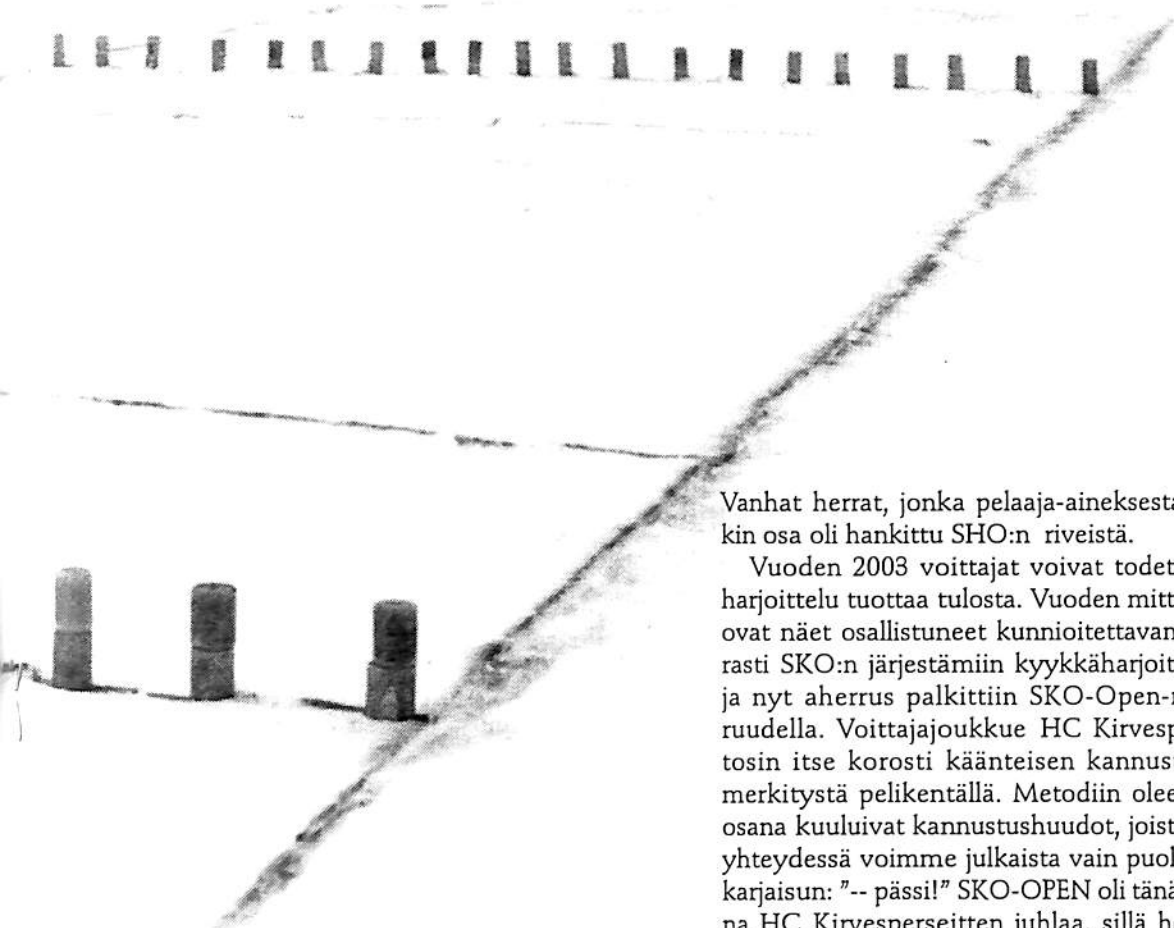
Educariumin kentän välisen taipaleen taittamiseen.

Tänä vuonna kenttien pinta tarjosi kovan haasteen kartun heittäjille, sillä kyykät eivät liukuneet ollenkaan. Ainoa tapa saada kyykät ulos pelineliöstä oli heittää äärimmäisen kovaa, niin että kyykät sinkosivat rajojen ulkopuolelle kartun iskeytyessä niihin. Tällainen tilanne suosi tietenkin joukkueita, joiden pelaajilla oli ruista ranteessa. Kaikkinainen doping oli sallittua vanhaan tapaan, ja osallistujilla olikin mukanaan sekä kylmiä että kuumia virvokkeita. Liekö syynä ollut vääränlainen douppaus, mutta nähtiinpä sellainenkin heitto, joka pyyhkäisi matalaksi osan omaa kyykkäristöä! Näin epätavallisen tilanteen ratkaisua täytyi kokoontua miettimään koko tuomariston voimalla.

Erinäiset joukkueet, esimerkiksi Hölösuut, varmistivat sen, että tuomarit seurasivat silmä

tarkkana pelien etenemistä ja tuomitsivat oikeudenmukaisesti. Toisaalta jotkin joukkueet huolehtivat tuomarien hyvinvoinnista tarjoamalla suklaaleivosta ja rommitotia. Oli erityisen mukavaa, että myös uusia joukkueita, kuten Kääntöpiiri I ja II, osallistui mittelöön vanhojen konkareiden rinnalla. Eräs uusista yrittäjistä, The Seagulls, yllätti kaikki sijoittumalla peräti neljännelle sijalle.

SKO-Open 2003 toi muutoksen edellisinä vuosina tutuksi käyneeseen tuloluetteloon, AALY:n jo vuosia jatkunut voittoputki katkesi tähän. Heiltä oli mukana kaksi joukkuetta, joista AALY II ei päässyt palkintosijoille ollenkaan, ja AALY I:n oli tyytyminen kolmanteen sijaan. Olisiko AALY:n kannattanut keskittää voimansa vain yhteen joukkueeseen? Ensi vuonna näemme, mikä heidän uusi strategiansa on. Kilpailun toisen sijan nappasi vasta kilpailuamuna mukaan ilmoittautunut joukkue

Vanhat herrat, jonka pelaaja-aineksesta ainakin osa oli hankittu SHO:n riveistä.

Vuoden 2003 voittajat voivat todeta, että harjoittelu tuottaa tulosta. Vuoden mittaan he ovat näet osallistuneet kunnioitettavan ahkerasti SKO:n järjestämiin kyykkäharjoituksiin, ja nyt aherrus palkittiin SKO-Open-mestaruudella. Voittajajoukkue HC Kirvesperseet tosin itse korosti käänteisen kannustuksen merkitystä pelikentällä. Methodiin oleellisena osana kuuluivat kannustushuudot, joista tässä yhteydessä voimme julkaista vain puolikkaan karjaisun: "-- pässi!" SKO-OPEN oli tänä vuonna HC Kirvesperseitten juhlaa, sillä he eivät hävinneet yhtäkään pelaamistaan otteluista.

Seniorijuhlien jatkoilla marraskuussa 2002.

TEKSTI: SAMULI SEPPÄNEN

KUVAT: TIMO RAUNIO

Osakunnassa uutena jäsenenä

Olen sikäli poikkeustapaus, että en liittynyt osakuntaan ensimmäisenä opiskeluvuotena, vaan vasta seuraavana. Poikkeus olen myös sikäli että olen kotoisin Helsingistä. Osakunnassamme toki on runsaasti väkeä Savo-Karjalan ja Kymenlaakson ulkopuolelta, mutta en ole tietoinen kenestäkään muusta – ainakaan aktiivisesta – helsinkiläisestä.

Ensimmäisen kosketukseni osakuntaan sain tosin jo joskus ensimmäisen opiskeluvuoteni puolivälissä, kun pahamaineinen SKO:n rekrytointikuningas ja kurssitoverini Marko onnistui viemään minut katsomaan osakunnan päivystystä ylioppilastalojen esittelypäivänä. Päivystyshuone oli heikosti valaistu luolamainen tila, jossa pari naispuolista henkilöä näkyi hörppivän kahvia. Tuolla kerralla en ottanut osakuntaan sen lähempää kontaktia.

Varsinainen osakuntaan liittyminen tapahtui vasta toisen opiskeluvuoteni alussa. Tuolloin tarvitsin selkeästi lisää sosiaalista toimintaa ja

kun Marko vei minut pelaamaan kyykkää osakuntalaisten kanssa olin myyty. Koska en ole mitenkään erityisen arka tai epäsosiaalinen henkilö, ilmestyin tuosta lähtien osakunnan päivystyksiin lähes päivittäin. Varsin pian juttu alkoi luistaa ja ihmisiä oppi tuntemaan.

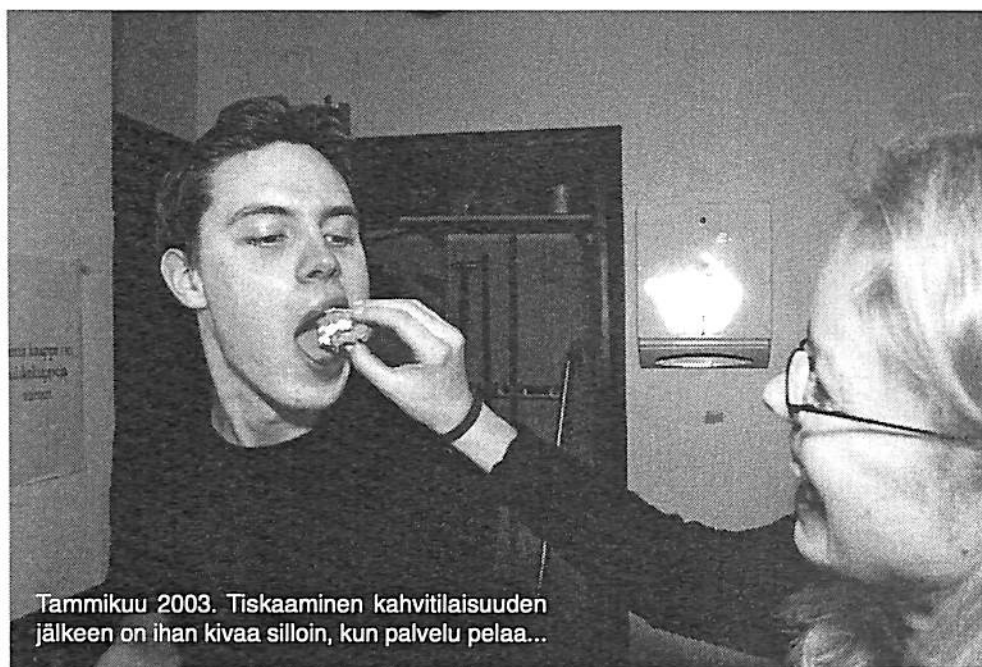
Syksyn ensimmäinen varsinainen osakuntatapahtuma oli perinteinen saunailta, joka oli tällaiselle viattomalle helsinkiläispojalle melkoista trippailua. Tuossa tapahtumassa nimittäin pelattiin varsin erikoisia savo-karjalaisia juomapelejä. Jatkot olivat luonnollisesti osakunnan toimistolla. Olin tuon illan jälkeen – mikäli muistan oikein – sangen hönössä.

Varsinainen osakuntaurani alkoi seniorijuhlista, joissa olin jo apuisantänä. Seniorijuhlat olivat minulle samalla myös ensimmäinen kosketus yliopistolliseen laulukulttuuriin. Juomalauluja laulettiin kymmenittäin, ja jos jokaisen

teeri, mutta puolivahingossa minusta tuli myös webbivastaava ja ATK-tukihenkilö. Hallituksessa toimiessani aikaa kului tietenkin kokouksissa mutta myös monien tapahtumien, mm. sitzien, vuosijuhlien sekä erinäisten leffa-, ruoka- ja peli-iltojen järjestämisessä. Vaikka järjestelyissä aina onkin oma hommansa, ehdin toki myös itse nauttia näiden tapahtumien annista.

Osakunnassa ollessani on tapahtunut merkittävää aktivoitumista. Osakunnassa aloitti toimintansa jazz-kerho ja kyykkäliiga, jonka osakunta organisoi yhdessä ainejärjestö Asteriskin kanssa. Vanha kunnon ChTR eli osakunnan punaviinikerho on jatkanut toimintaansa ja olenkin tehnyt periaatepäätöksen, että tulen käymään siellä aiempaa useammin; erityisesti juustot ovat aina olleet uskomattoman hyviä.

Entäpä vinkkejä uudelle osakuntalaiselle? Kannattaa ehdottomasti tulla tutustumaan osa-

Tammikuu 2003. Tiskaaminen kahvitilaisuuden jälkeen on ihan kivaa silloin, kun palvelu pelaa...

jälkeen olisin noudattanut periaatetta ”Pohjanmaan kautta”, olisi väsy iskenyt varmasti ennen illan loppua. Tämäkin ilta jatkui muistaakseni jonnekin kuuden seitsemän tietämille, vaikka heikoimmat karsiutuivatkin pois jo paljon aiemmin.

Hallitukseen liityin heti kun se oli mahdollista. Varsinaiseksi titteliksini tuli sisäasiainsih-

kunnan päivystyksiin, joita pidetään heti syksyn alusta lähtien arkisin kello 12–13 toimistolla. Aika kuluu mukavasti keskustellen, TV:tä katsellen tai sähköposteja tarkastellessa. Samalla voi paitsi oppia tuntemaan osakuntalaisia, myös päästä pahimmista kofeiininikkiksistä kahvin tai teen avustuksella. Tervetuloa mukaan!

Oodi Alaselle

Talvisessa Turussa tarpoessa palaa mieleni useasti Savoon erään järven rannalle. Järven nimi on Alanen ja paikkakunta Rantasalmi, tuo entisen maailman mahtipitäjä. Alasen rannalla oli sukuni rautamuorin, Helvi-tädin mökki. Koska täti oli ollut leskenä jo vuosikymmeniä ja lapseton, avasi hän mökkinsä ja sydämensä ovet sukulaislapsille.

TEKSTI: MATLEENA PESONEN

KUVA: MARKKU PESONEN

Olimme siellä aina, kun aurinko paistoi, ja muulloinkin. Järven vesi oli kirkas, ranta matala ja vähän kivikkoinen. Kivien seasta saattoi löytää simpukoita. Oli jännittävää miettiä, oliko simpukan kiehkuroissa limaista elämää, vai oliko otus jo hylännyt kotinsa. Veden yllä roikkuvissa lepissä eli punkkeja. Kerran yksi kaivautui niskaani ja oli siellä monta viikkoa, koska en uskaltanut kertoa kenellekään.

Veneellä soudettiin vastarannalle, joka ei oikeastaan ollut vastaranta, vaan pitkä niemi. Mummo oli nuorena vesipetona mennyt sinne uimalla. Niemen kapeimmassa kohdassa veneen saattoi helposti vetää toiselle puolelle, jos-

sa aukeni valtameri. Valtameri oli äkkisyvä, joten uimme siellä harvoin. Niemen rantavesissä kasvoi ulpukkapossuja, joita poimittiin kotiin, uuninpankolle haisemaan.

Järven vasemmassa päädyssä oli kesy koski. Kerran laskimme sen veneellä: äiti ja lapset huu- taen veneessä, isä likomärkänä koskessa. Mietimme, huomaavatko muiden laiturien asukit. Kalastimme myös mato-ongella. Useimmiten en saanut yhtään kalaa, mutta kerran sain yhdeksän sinttiä. Onni tulee yhtenä ryöppynä, kun se on tullakseen.

Helvi-tädin mökin takana, juuria ja neulasia pursuavan polun päässä oli halkovaja ja huussi.

Huussi oli aluksi perinteinen, mutta myöhemmin täti hankki sinne kompostoivan ekovessanpöntön. Ensimmäisenä maailmassa. Huussin ovela oli muistaakseni Seura-lehden Titun piirtämä pilakuva, jossa poliitikot juhlivat Suomi-neidon eri kohdissa juhannusta. Paavo Väyrynen tanssi kansallispuvussa ripaskaa. Oli helpotus päästä piikkiseltä polulta takaisin kuumalle, sileälle laiturille. Illan suussa mummo, joka istui tädin mukavammassa kiikkutuolissa, kertoi iänikuisen juttunsa sairaanhoitajaopiskelijasta nimeltä Tyyni Ilta Äyräs.

Helvi-täti kuoli joitakin vuosia sitten. Hänen

viimeisenä kesänään vietin pari viikkoa Alasella ja keitin makkarasoppaa. Täti ei enää päässyt kävelemään rantaan. Soittelin uudelle poikaystävälleni hänen puhelimestaan. Kaikki oli muuttunut.

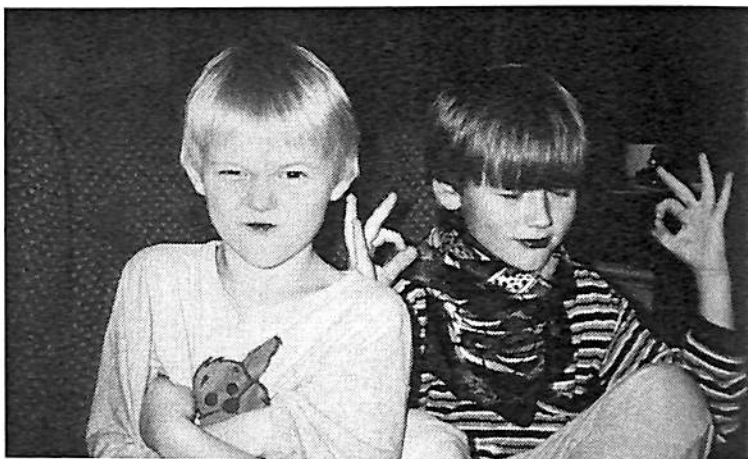
Meillä on valokuva, jossa Helvi-täti istuu saunan verannalla punainen turbaani päässä ja hymyilee pukuhuoneen ovesta kurkistavalle lapselle. Molemmat kylpevät valossa. Yhä vielä – ja ikuisesti – kun kuvittelen, mitä täydellinen onni on, makaan Helvi-tädin laiturilla ja katselen auringonkiloa Alasen laineilla. Silloin kai haaveilin vieraista maista ja kaupungeista...

Joensuu

TEKSTI JA KUVA:
IDASTIINA RÄSÄNEN

– Miehet kertovat

Käydessäni Joensuussa päätin tehdä pikaisen katsauksen ja ottaa selville, millaista Joensuussa asuminen oikein on. Haastatelin ihka oikeita Joensuulaisia, kahdeksanvuotiasta Henrik Tarnasta ja kuusi-vuotiasta Otto Tarnasta.

Millaista on asua Joensuussa?

Kummankin pojan mielestä Joensuussa asuminen on kivaa. Siellä puhutaan suomea ja syödään lusikalla, haarukalla ja veitsellä. Kaikkialla ei syödä sillä tavalla, tietää Otto.

Mitä hyviä puolia Joensuussa asumisesa on?

“Siellä on lähikauppa”, kertoo Otto ja lisää, että taloja on myös.

Entäpä mitä huonoja puolia Joensuussa on?

“Meidän hyllyn päällä on Taavetti-tonttu”, kertoo Otto. “Me ei tykätä Taavetista”, valaisee Henrik.

Mitä Joensuusta puuttuu?

Otto on sitä mieltä, että Joensuussa on kaikkea muuta, paitsi eläviä pokemoneja. Henrikin mielestä olisi kivaa, jos Joensuussa olisi huvipuisto.

Pukeutuvatko Joensuulaiset hyvin?

“Joensuulaiset eivät pukeudu hyvin. Niillä on tyhmät vaatteet, sellaiset mustavalkoraidalliset ja harmaat. Samanlaiset kuin iso-veljellä”, tuumailee Otto. Henrik lisää, että pikkuveljen vaatteet ovat huonoja, muuten vaatteet ovat ihan hyviä.

Kuvaile Pohjois-Karjalan luontoa.

“Täällä on puita ja eläimiä”, kertoo Otto. Jänikset ja jääkarhut ovat erityisesti hänen mieleensä. Henrik kuvailee Pohjois-Karjalan luontoa eloisaksi, koska pihalla näkyy niin paljon lintuja.

Mitä mieltä olet Joensuun liikenneyhteyksistä?

Veljesten mielestä liikenneyhteydet ovat huonot, koska teissä on niin paljon risteysksiä, että koko ajan täytyy pysähdellä. Joskus jopa miljoonaksi vuodeksi.

LUENTOJA
ELÄMÄSTÄ
JOKA
ILTA

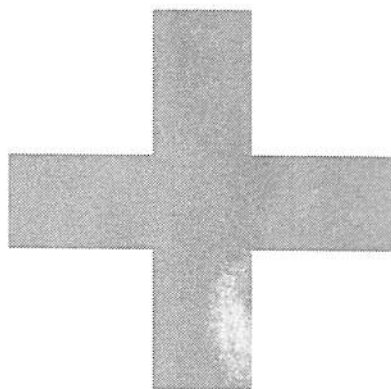
Räventola
PROFFAN
KELLARI

REHTORINPELLONKATU 6
PUH. 250 5515

Lääkäritātihoitaja Riikka

SKO:n valkotakki Riikka Pelttonen vastaa lukijoiden esittämiin terveysaiheisiin kysymyksiin ehdottoman luottamuksellisesti ja äärimmäisen suurella ammattitaidolla. Ota siis täysi hyöty irti maksamastasi osakunnan jäsenmaksusta ja käänny ongelmiesi rohkeasti Riikan puoleen!

Eikös se kokkelipiimä ole kauhean epäterveellistä? Olen kuullut että siinä on niin paljon rasvaa ja kolesterolia, että suonet pullistelee ja tukkeutuu jo lyhytaikaisenkin käytön jälkeen.

Huolestunut kulinaristi

Hyvä kulinaristi, luulenpa että huolesi on turha. Vierasmaalaiset luonnollisesti yrittävät paneella kokkelipiimää minkä kerkiävät, mutta minun asiantunteviin korviini ei ole kantautunut, että ainakaan kukaan oskunnastamme olisi viime aikoina kuollut sydän- ja verisuonisairauksiin, ainakaan kokkelipiimän takia. Ja osakuntamme jäseniä sentään voitaneen pitää kokkelipiimän suurkuluttajina keskimääräiseen väestöön nähden. Vilkaistu kokkelipiimäpurkin kyl-

keen osoittaa, ettei se sisällä juuri kevytmaitoa enempää rasvaa ja kolesterolia. Voisikohan kokkelipiimä jopa olla itäisen kansanosamme aistikkaan ja riemukkaan luonteenlaadun salaisuus?

Haluaisin vain kysyä että mikä se on, kun lauantaiaamuisin särkee päätä ja vatsassa on kummallinen möykky?

Epätietoinen

Kyseessä täytyy olla liiallinen altistuminen Tele-tapit-ohjelmalle. Päänsärky johtuu päässäsi olevan vinkuran aivo-selkäydinnestekiertoa kompromisoivasta efektistä, möykky vatsassa puolestaan on nimeltään televisio. Tila ei ole hengen-

vaarallinen, mutta välttä silti kahden viikon ajan kaninkoloja ja tappivanukasta.

Mahtaako osakunnan lehmällä olla kovat tuskat, kun sillä on vain kolme jalkaa? Olisiko tähän mitään hoitoa, vai täytyisikö lehmä lopettaa?

Eläinten ystävä

Huolellinen statustutkimus ja haastattelu osoittivat, että lehmämme voi hyvin. Katsehan sillä hieman harittaa, mutta sen ei pidä antaa hämätä, sillä lehmän kertoman mukaan se ei johdu kivusta vaan on syntymästä saakka ollut samalla tolalla. Häntähän lehmällämme on reippaasti pystyssä ja se on vanhastaan ollut lehmällisen terveyden merkki. Lehmällä ei myöskään voitu todeta mitään neurologista vikaa eikä valtimonkoveutustautia, jonka seurauksena jalka olisi mennyt kuolioon. Lehmä itse asiassa ei edes muista, mihin se on jalkansa jättänyt. Muu muu, sanoi hän huolettomasti ja huiskautti häntäänsä. Turpa on myös punainen merkinä hyvästä verenkierrosta. Lehmä valitteli, ettei sillä viime aikoina ole ollut tarpeeksi hyvää syötävää, vaan on pitänyt tyytyä printterimusteeseen ja mainoskyniin. Eli tässä kohtaa haluaisin kiinnittää osakuntalaisten huomiota lehmänsä hoitoon, vaikkein eläinlääkäri olekaan. Lehmä tahtois salmiakkia ja mansikkakakkua, tosin mansikkakakkua jos aikoo sille tuoda, on syytä ilmoittaa hoitavalle lääkärille ensin, että voin varmistaa kakun moitteettoman laadun – ja oikeastaan salmiakista voisi myös ilmoittaa, sillä eihän kovia kokeneelle lehmäparalle mitä tahansa sontaa voi syöttää.

Näen joskus unta, että rakastelen arpikasvoisen miehen kanssa latomeressä. Olenko pohjalainen?

Epätietoinen

Rakas Epätietoinen, valitettavasti en voi antaa kysymyksesi lyhykäisyyden vuoksi kovin tarkkaa vastausta. Minun pitäisi tietää, millaisia tuntemuksia nämä unet Sinussa herättävät, on-

ko kyseessä kenties pelko- tai toiveuni, vai onko Sinulle kenties joskus käynyt noin? Latomerta en osaa selittää, mutta kenties se kertoo tukahdutetusta toiveestasi tulla taidemaalariksi tai ryhtyä maajussiksi, pahimmassa tapauksessa pohjalaiseksi maajussiksi, tai sitten äitisi on pitänyt nalleasi patterin välissä kun olit pieni.

Miksi minun joukkueeni aina häviää osakunnan peli-illoissa? Onko ylläni joku kiros, vai olenko vain keskimääräistä tyhmempi? Tenteistä olen kyllä saanut ihan hyviä arvosanoja. Oli syy kumpi tahansa, niin olisiko siihen lääketieteellistä hoitoa?

Lähes kaiken toivonsa menettänyt

Valitettavasti en voi auttaa sinua tässä asiassa, sillä kun on luuserina syntynyt, niin luuseriksi myös jää. Tenttiarvosanat eivät valitettavasti kerro älykkyydestä yhtään mitään, sillä miten muuten olisi selitettävissä, että Minä, järjen jättiläinen, saan suunnattomista hengen ja älyn lahjoistani huolimatta lähinnä ykkösiä. Lääkehoidoksi en kehtaa suositella mitään. Tosin lohdutukseksi voin sanoa, ettei osakunnan peli-illoissa tapahtuvalla voittamisella tai häviämällä ole muutenkaan juuri korrelaatiota intelligenssiin tai sen puutteeseen. Tai sitten olet valinnut joukkueesi väärin.

Mikä se on kun kolmatta kainaloa kutkuttaa (erityisesti maanantaisin)?

Epätietoinen Itä-Suomesta

Mielenkiintoinen ongelma. Olisi hyvä tietää, missä tämä kolmas kainalo sijaitsee. Joka niemessä, notkossa ja saarelmassa, vaiko kenties Savossa? Joillakin ihmisillä kahvihammasta kolottaa säännöllisesti (dolores denti caffeinata), mutta kolmannen kainalon kutkutus assioituu vahvasti kyseisen axillan lokaatioon ja etiologia korreloi siihen hyvin voimakkaasti. Mitä tulee aikakorrelaatioon (maanantai), niin rohkenisin väittää, että se on se koti-ikävä joka tämän prurituksen aiheuttaa. Vaihtoehtoisesti olet katsellut liikaa Picasson maalauksia.

NÄHTYÄ, KUULTUA,

KOONNEET ASIOISTA
HYVIN PERILLÄ OLEVAT
TAHOT

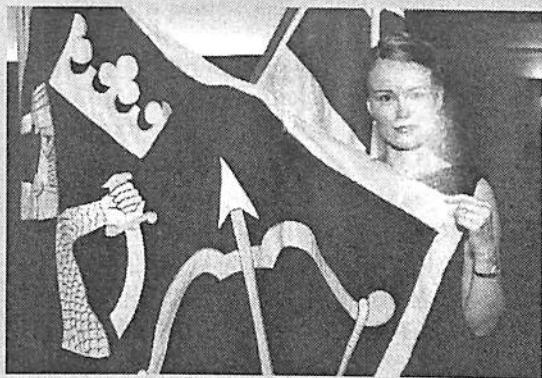
HAISTETTUA & MAISTETTUA

Savo-Karjalainen Osakunta on lyhyen ajan sisällä saanut palstatilaa Turun Sanomissa pariinkin otteeseen. Ensin TS kiinnostui kyykkävälineestä, kartusta, jolle se omisti kokonaisen artikkelin. Kuvassa poseerasi kuraattori Jyrki, joka piteli karttua asiantuntevin ottein. Sitten hallituksen teräväsanainen tiedotussihteeri Henna pääsi oikein julkisesti haukk... arvioimaan Turkua ja sen asukkaita. Varsinkin jälkimmäinen juttu on herättänyt huomiota niin hyvässä kuin pahassa – liekö kajottu arkaan aiheeseen...

Matleena sai ilmeisesti tarpeekseen hallituksen uudesta kokoonpanosta ja erosi hallituksesta jo kuukauden jälkeen. Omien sanojensa mukaan hän kyllä vain "väistyi jättäen tilaa nuoremmille", hmm... Eroa kuitenkin lievensi Matleenan lupaus siitä, että hänelle saa edelleen antaa nakkeja – siitähän kyllä pidetään huoli joka suhteessa!

Näistä Matleena tykkää!

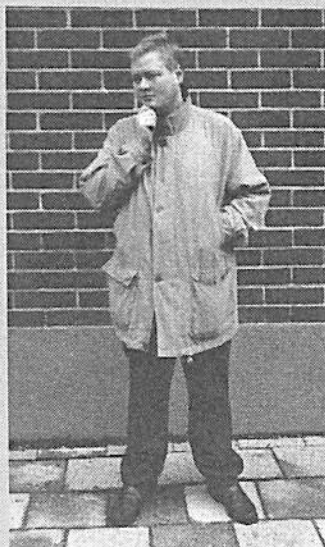

SKO:n kunnostettavana ollut lippu nähtiin juhlissa täydessä loistossaan vuosien tauon jälkeen.

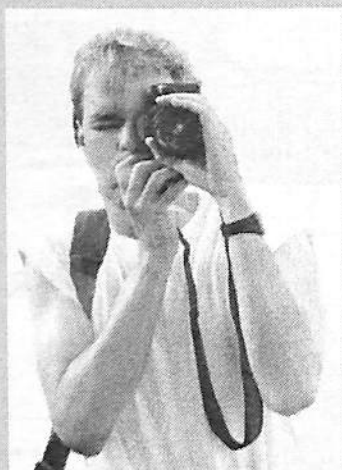
Osakunnan 78. vuosijuhlaa vietettiin 5.4. Turun Upseerikerholla perinteisin menoin. Ravintola selvisi hommasta varsin hyvin – mitä nyt ruoka pääsi loppumaan kesken ja kunniajäsen Mauno Mielosen tuoli hajosi. Mutta sattuuhan sitä...

Amor on ammuskellut nuoliaan oikein urakalla osakunta-aktiivien joukossa. Pitkään sinkkuvoittoinen väki on yllättäen alkanut pariutua, jotkut jopa osakuntatovereidensa kanssa! Näin osakunnan sisäsiittoisuusperinne jatkuu kunniakkaasti ja samalla tulee myös todistettua, että osakuntatoiminta on mitä loistavin tapa löytää kumppani! Tämä myös pikku vinkkinä niille opiskelijoille, joiden kurssitoverit ovat melkein 100-prosenttisesti samaa sukupuolta...

Marko on osakunnan "tupsahtelija". Hän osaa hiipiä paikalle lähes äänettömästi ja säikyttää toimistolla kaikessa yksinäisyydessä puuhailemassa olevan henkilön lähes kuoliaaksi! Tupsahtelua tapahtuu toimistolla ja vähän muuallakin. Marko ilmestyi paikalle kuikulemaan silloinkin, kun osakunnan valokuvaaja oli juuri kiipeämässä puuhun (kuka tietää minkä takia?!)

"Hmmm, mihinkähän tästä seuraavaksi tupsahtaisi..."

Osakunnan valokuvaajan touhut alkavat herättää päivä päivältä enemmän ihmettelyä.

Osakunnan virallinen valokuvaaja oli lähtenyt vuosijuhlailtana liikenteeseen ilman välinettä ja joutui siksi toimimaan käsikopelolla. Myöhemmin todettiin, että vehkeet olivat sittenkin mukana ja törtöttöily johtui silkasta dementiasta. Laukaisuaajan pituutta tosin kummasteltiin edelleen.

In & Out

SKO:ssa on nyt in:

- Seurustelu
- Hanittihommat
- Laihdutus
- Urheilu
- Kyykkä

SKO:ssa on nyt out:

- Sinkkuilu
- Läski ja selluliitti
- Sodat
- Ruotsalaistöyhtö
- Juttujen kirjoittaminen Käkeen (etenkin ajoissa)

Jomppa ja Malle

- No mitä sie tykkäsit lehestä?
- Olihan se ihan siedettävä.
- Tietysti sie nyt kehut, kun siinä oli siunki kirjottamia juttuja.
- No mut olihan siinä muutakin. Niinku esimerkiksi se kyykkäjuttu.
- Niin, mut siinä ei kyl mainittu mitään osakunnan oman joukkueen menestyksestä.
- Jos ne sit ei pärjänneet tänä vuonna kovin hyvin?
- Niin varmaan. Mut jos mie olisin vielä kuraattori, niin silloin myö oltais kyllä pärjätty! Mie olisin mätkiny niitä kartulla ja sanonu että nyt on pakko voittaa!
- Mä oon kyl sen verran humanisti etten mä hyväksy tollasta. Ilmankos sä sit kuraattorikautes jälkeen jouduitkin muuttamaan pois Turusta!
- Joo, muutinhan mie. Mut niinhän sie itekin muutit!
- Niinpä tosiaan, muutinhan mäkin!
- Hehee, ja kaikki muutkin entiset kuraattorit on joutunu muuttamaan pois kaupungista.
- Niinhän se taitaa olla. Ollaanko me tosiaan oltu niin hirveitä?
- Kyllä myö näköjään ollaan. Myö hallittiin rautaisella otteella!
- Joo, ja porukka totteli nöyrästi. Me ollaan kovia jätkiä! Heheheee!
- Hahhahhahhahaaa!
- Hihihihahahaaaa!
- Hehhehhee, myö ollaan kovia jätkiä! Hahahahahahaaaaa!
- Heheheheheheheheeee!